

Artikel om mit udvekslingsforløb til Holland, efteråret 2006

Tre måneders hollandsk ekko! Jeg må indrømme at ultralyd aldrig har været det, der har fascineret mig mest ved radiografisk billeddannelse. Undervisningen på skolen var nedprioriteret og mangelfuld, og jeg lærte aldrig helt at forstå hvad det egentlig var der skete på skærmen ved undersøgelserne.

Derfor virkede det måske også lidt underligt at have sagt ja til tre måneder udelukkende med ultralyd, men jeg synes at tilbuddet om både at få undervisning i teori og praksis omkring ultralyd, og derefter blive sendt af sted i praktik – alt sammen i Holland, var for godt at sige nej til!

Radiografskolen i Herlev og MBRT (den hollandske radiografuddannelse) på Hanzehoghschool i Groningen, Holland, har sammen med to Norske radiografskoler sat et samarbejde i gang for at udveksle studerende indbyrdes. Hver skole tilbyder et særligt speciale som er i fokus i tre måneder. På skolen i Groningen var det abdominal ultralyd.

Jeg kontaktede deres kollegiekontor i byen, pakkede tasken og rejste af sted, næsten så uvidende om ultralyd som man kunne være og håbede på det bedste.

Groningen er en ca. 180.000 indbygger stor by i det nordlige Holland, 2,5 timers kørsel fra Amsterdam. Byen har to store universiteter hvortil 40.000 unge fra Holland og resten af verden kommer for at læse, og det kan mærkes på byens liv. Byen er fyldt med butikker, cafeer og restauranter der henvender sig til de unge og der er mulighed for at gå på bar og diskotek HVER nat.

Jeg fik tildelt et lille kollegieværelse i udkanten af byen og boede udelukkende sammen med

udenlandske studerende. Kollegiet er en del af et gammelt hospital som blev nedlagt og senere besat. Besættelsen er blevet gjort lovlig og huset fungerer nu som boliger, coffeeshop, biograf, spillested for alternative kunstnere, værksted og kollegium for 180 udenlandske studerende.

Jeg fandt hurtigt nogle at snakke med og oplevede hvor spændende det var at bo sammen med så mange forskellige nationaliteter, og især det at bo på kollegium, hvor man er så meget sammen med andre mennesker på godt og ondt. Alle de fordomme man end må have om andre nationaliteter bliver både be- og afkræftet, både positivt og negativt.

Undervisningen i ultralyd foregik i det sundhedsvidenskabelige fakultet, hvor omkring 600 MBRT-studerende holder til. Uddannelsen tager 4 år, og indeholder, udover det vi også har i den danske, stråleterapi, nuklear medicin og et decideret ultralydsforløb. Hollænderne afslutter også med en bachelorgrad. Vi var i alt 8 på det internationale hold, 2 nordmænd, 5 hollændere og mig. Undervisningen var på engelsk, med en del hollandske ord ind imellem og rigtig meget sjov! Der var sat 6 uger af til at lære alt om ultralyd, helt fra begyndelsen. Teorien omfattede anatomi, orientering i abdomen, patologi og ultralydsfysik. Efter undervisning kunne vi så gå på opdagelse i hinandens kroppe, os på holdet, på de ultralydsmaskiner skolen havde til rådighed. Og det er lettere sagt end gjort. Ultralyd kræver øvelse, træning og øvelse. Det handler om at finde den pågældende struktur, finde det igen, kigge på noget andet og komme tilbage og finde det en gang til. Og så lige gøre det lidt sværere og se det fra en anden vinkel, måske endda helt vende

transduceren. Jeg glemmer ikke mine første timer med transduceren i hånden, kramper i skulder og overarm fordi man sidder forkert, og irritation fordi den dumme nyre ikke kan dukke flot op på skærmen, som man ved den kan, og i stedet har man noget grynet struktur som da godt kunne gå for at være nyre... måske. Og alt er i vejen; luft i tarmene... ribben... Øvelse gør mester, hedder ordsproget. I hvert fald gav alle de timer man sad ved apparatet pote, den lille praktiske eksamen gik som smurt, og pludselig synes man at det er let!

Indtil man kommer i praktik og får lov til at prøve det af på rigtige patienter! Jeg var 5 uger i praktik i ultralyd alene, på et hospital i byen Emmen. En undersøgelse af øvre abdomen er afsat til 30 minutter, så der var god mulighed for at få lov til at prøve, øve sig og ikke stresse over tiden og jeg fik lært en masse tips og tricks til hvordan jeg kunne forbedre min teknik. Radiografen og jeg udførte undersøgelsen sammen, tog en masse billeder der gik direkte ind til en PACS station hvor lægen sad og dikterede samtidig. Hvis der var noget, kunne vi hente lægen med det samme. Kommunikationen var på engelsk og radiografen oversatte til hollandsk til de patienter der ikke forstod engelsk. Jeg fik lov til at gå i krig med transduceren og fik set en række patologiske tilstande, som mine medstuderende på skolen ikke havde kunnet give mig indsigt i. Derudover ser man også hvor forskelligt folk er bygget og hvor meget ultralyd kan bruges til.

Jeg synes det var en fantastisk tur og er utrolig glad for at have været af sted. Alle har været søde og gæstfri, både på skolen og på hospitalet.

Jeg var overrasket over hvor meget

det lykkedes mig at lære på de 12 uger jeg var af sted. Selvfølgelig kunne jeg en del anatomi og patologi, men jeg syntes alligevel at man skulle tænke i helt nye baner, end man skal i for eksempel CT eller MR. Du har ikke et helt snit du kan bruge til orientering, men kun et lille billede på skærmen og stedet hvorpå du trykker transduceren på kroppen til at fortælle dig hvad du ser!

Samtidig var man også sammen med patienten på en anden og mere nærværende måde, på både godt og ondt. Især hvis patienten er meget syg og måske ikke ved det, kan det være ubehageligt. Nogle patienter var vilde efter at vi skulle fortælle dem hvad vi så, og det var sjovt at være i øjeblikket med patienten der ser sine organer. Jeg nød især at få lov til at fortælle, for pludselig kan man en hel masse nyt og spændende.

Jeg vil rigtig gerne arbejde mere med ultralyd og synes nu, at det er et speciale der er for overset, i hvert fald på uddannelsen. Det har måske noget at gøre med at det er lægerne der udfører undersøgelserne, i hvert fald på de fleste hospitaler, og derfor fanger det ikke vores, de studerendes, interesse. Det var opfattelsen på mit hold. Det synes jeg er rigtig ærgerligt, for det er måske et af de få områder tilbage i radiografien som er et håndværk og kræver en god udførselsteknik.

Tak til alle der gjorde det muligt at tage af sted.